

Sygn. akt II KK 216/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
sprawy **D. E. S.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 marca 2014 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 sierpnia 2013 r., sygn. akt XVIII K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2013 r., skazał D. S. za czyn z art. 148 § 1 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 25 § 2 k.k. z 1969 r. na karę 5 lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 57 § 1 i § 3 pkt 1 k.k. z 1969 r., a także wymierzył mu kary dodatkowe w postaci pozbawienia praw publicznych oraz przepadku dowodu rzeczowego. Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2014 r. apelacji obrońcy skazanego oraz prokuratora, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji, za podstawę

skazania przyjmując art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. oraz przy wymiarze kary stosując art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., a także uchylił wymierzone zaskarżonym wyrokiem kary dodatkowe.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielić przy tym należy w pełni stanowisko prokuratora zawarte w pisemnej odpowiedzi tę skargę.

Treść kasacji pozwala na wysnucie wniosku, że przedmiotowy zarzut, poza jego dostosowaniem do wymogów kasacyjnych, *de facto* stanowi powtórzenie w części treści apelacji. Kasacja w istocie miała więc na celu doprowadzenie w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, wbrew treści art. 519 k.p.k., do ponownej kontroli odwoławczej wyroku Sądu pierwszej instancji.

Zarzut kasacyjny również w warstwie merytorycznej uznać należało za kompletnie chybiony. Obrońca naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. doszukiwała się w zaniechaniu przez Sąd odwoławczy przeprowadzenia pełnej kontroli instancyjnej, przejawiającej się w braku odniesienia się do wyszczególnionych zarzutów apelacyjnych. Nie sposób podzielić takiego stanowiska. Kontrola odwoławcza wyroku została przeprowadzona w sposób prawidłowy, co znalazło pełne odzwierciedlenie w rzeczowym, a także nad wyraz wnikliwym uzasadnieniu Sądu *ad quem*. Sąd ten odniósł się przy tym do wszystkich zarzutów stawianych przez obrońcę w apelacji, przedstawiając szczegółową krytykę podnoszonych w jej treści rzekomych uchybień.

Analizując treść kasacji, można dojść do wniosku, że jej autorka naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. utożsamiała z odmienną oceną poszczególnych dowodów w sprawie. Powoływała się ona przy tym jedynie na dowody korzystane dla skazanego, dokonując ich lakonicznej analizy w oderwaniu od reszty materiału dowodowego. Taki zabieg musiał być w realiach niniejszej sprawy skazany na niepowodzenie. Podstawą ustaleń w sprawie może być jedynie

materiał dowodowy w całości. Autorka kasacji zdaje się nie zauważać, że ustalenia przez nią negowane wynikają z innych, niekorzystnych dla obrony dowodów. Obydwa Sądy podały, dlaczego nie podzieliły lansowanej przez nią wersji zdarzenia (zabójstwo na tle rabunkowym), szczegółowo uzasadniając swoje stanowisko, w tym konfrontując jej argumentację z pełnym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, czego skutkiem była krytyczna ocena powoływanych przez nią dowodów oraz stawianych tez. Obrońca szeroko cytując orzecznictwo dotyczące istoty procesu poszlakowego nie wskazała przy tym, jakie miałyby ono mieć przełożenie na realia niniejszej sprawy. Podkreślić należy jeszcze raz, że zdaniem Sądu Najwyższego ustalenia Sądu *a quo*, zaakceptowane następnie przez Sąd *ad quem*, w świetle zebranych dowodów były prawidłowe, a argumentacja zawarta w skardze kasacyjnej nie mogła ich podważyć w najmniejszym nawet stopniu.

Mając na względzie powyższe uwagi, przedmiotową kasację należało ocenić jako oczywiście bezzasadną, skutkującą jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. skazany został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, jako że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową.